

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 โทรศัพท์ 0-2649-5005 ภายใน 5666
โทรศัพท์/โทรสาร 0-2258-0311

ข่าวจากหนังสือพิมพ์มติชน ฉบับประจำวันที 31 เดือนตุลาคม พ.ศ.2550 หน้า 27

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูที่ได <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

แนวนโยบายด้าน"การศึกษา" ที่ทุกพรรคการเมือง...ต้องให้ความสำคัญ

โดย เพิ่ม หลวงแก้ว ประธานสหภาพครูแห่งชาติ

ในที่สุดการเลือกตั้ง ส.ส.ก็กำลังจะเกิดขึ้นแน่นอนในวันที่ 23 ธันวาคม 2550 นี้ หลังจากที่พักยกชั่วคราวมา 1 ปีเศษ ทุกพรรคการเมืองต่างกำลังขะมักเขม้นสรรหาตัวแทนมาลงเลือกตั้ง ส.ส. ในเขตพื้นที่ต่างๆ ทั่วประเทศ ตามกติกาที่คณะกรรมการการเลือกตั้งวางกรอบเอาไว้

แม้จะมีข่าวยุบพรรค รวมพรรค ไม่เว้นแต่ละวัน แต่ถึงขณะนี้ก็มีหลายพรรคการเมืองที่นึ่งทั้งคนทั้งพรรค และกำลังขบเคี้ยวกันทางหน้าสื่อมวลชนทุกแขนง เพื่อ

ประกาศแนวนโยบายของพรรคการเมือง ทั้งนโยบายด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งนโยบายด้านการศึกษาที่เริ่มปรากฏออกมาให้เห็นเป็นระยะ แต่ยังเป็นนโยบายภาพกว้างซะมากกว่า ซึ่งใครๆ ก็พูดได้ เพราะเป็นนามธรรมมากกว่ารูปธรรม

จะว่าไปแล้วยังไม่มีพรรคการเมืองใดเจาะลึกเรื่องนี้ ในทุกครั้งของการเลือกตั้ง ส.ส.ที่ผ่านมา พอได้มานั่งในคณะรัฐมนตรี (ครม.) ดูแลกระทรวงศึกษาธิการ (ศธ.) กลับเอารายละเอียดอีกเรื่องหนึ่งมาใช้ หรือไม่ก็ปรับเปลี่ยนไปตามคำแนะนำของข้าราชการประจำบางกลุ่ม บางฝ่ายเท่านั้น เพราะตนเองไม่มีนโยบายที่รู้สึกู้อ้างอย่างแท้จริง ส่วนนโยบายที่เขียนเอาไว้ช่วงหาเสียงเลือกตั้งก็เป็นเพียงสร้างขึ้นมากว้างๆ ให้ดูสวยหรูครอบงำประกอบของนโยบายเท่านั้น เพราะเห็นว่านโยบายทางด้านอื่นสำคัญกว่า โดยเฉพาะนโยบายด้านเศรษฐกิจ ซึ่งเป็นกระทรวงเกรดเอในสายตาของพรรคการเมือง ไม่ว่าจะเป็นกระทรวงคลัง พาณิชย มหาดไทย เกษตร คมนาคม เป็นต้น

ทั้งที่เรื่องของการศึกษาเป็นรากฐานของมนุษย์ เป็นรากฐานของประชาชน และเป็นรากฐานที่สำคัญของประเทศ หากประชาชนของประเทศต่อได้การศึกษาและอ่อนแอ แม้จะร่ำรวยขนาดไหนจะไปหวังอะไรกับความมั่นคงพัฒนาของชาติบ้านเมือง

ปัญหาทางการศึกษาพื้นฐานของประเทศถูกหมกหมมเป็นระยะๆ ยืงนานวันปัญหาก็ยิ่งมากและซับซ้อนมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงของการปฏิรูปการศึกษาในระยะที่ผ่านมา แทนที่จะช่วยแก้ปัญหาที่มีมาช้านานกลับกลายเป็นการเพิ่มปัญหาที่สลับซับซ้อน และแก้ยากยิ่งไปอีก ซึ่งต้องอาศัยนักบริหารมืออาชีพที่กล้าตัดสินใจด้วยตนเอง (ไม่ใช่ข้าราชการประจำขึ้นนำ) และเป็นผู้ที่ให้ความสำคัญของการศึกษาจริงจัง มานั่งแก้ไขปัญหาทั้งระบบ เสมือนหนึ่งเป็นสถาปนิกที่ต้องมาออกแบบแปลนใหม่ ไม่ใช่ตนเองเป็นสถาปนิกใหญ่ แต่ทำตนเสมือนผู้รับเหมารายย่อยที่มาแก้ไขซ่อมแซมงานเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น

การปฏิรูปการศึกษาฉันทัดใจฉันทัน 8 ปีที่ผ่านมาคงรู้แจ้งเห็นจริงแล้ว บุคลากรที่อยู่ระดับสูงอาจมีความสุขกับการรายงานผลงานที่ยอดเยี่ยมของผลิตผล ซึ่งต่างจากบุคลากรที่อยู่ในระดับรากหญ้ามีความสุขหรือไม่ ปัญหาครูประถมศีกษา ครูมัธยมศีกษา ปัญหาการถ่ายโอนการศึกษาสู่ท้องถิ่น ปัญหาหนี้สินครูเสมือนหนึ่งยิ่งแก้ยิ่งเพิ่มหนี้มากขึ้น ปัญหาครูและบุคลากรทางการศีกษาต้องดิ้นรนชวนช่วยทำผลงานวิชาการบนกระดาษเพื่อยกระดับวิทยฐานะเพิ่มรายได้ของตนเองหนีปัญหาหนี้สินพอกพูน หากดิ้นรนสำเร็จก็ดีไป หากไม่สำเร็จก็เสียทั้งขวัญกำลังใจ และเสียทั้งหน้าที่การสอน ดังนั้น ภาระที่เพิ่มขึ้นไหนจะสอน ไหนจะทำหน้าที่พิเศษอื่นๆ ที่โรงเรียนมอบหมายให้จนล้นมือ ไหนจะทำผลงานกระดาษ และยังต้องทำตามคำสั่งจากเบื้องบนที่มอบงานมาเป็นระยะๆ ซึ่งปัญหาพื้นฐานเหล่านี้แหละ ที่สร้างปัญหาคุณภาพการจัดการเรียนการสอนในระดับรากหญ้า ที่กระจัดกระจายอยู่ทั่วประเทศ

ไหนๆ รัฐบาลใหม่ที่จะเข้ามาในช่วงต้นปีหน้า จะต้องมาปรับรื้อโครงสร้างการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตามรัฐธรรมนูญ พ.ศ.2550

มาตรา 303 (2) ที่บังคับเอาไว้แล้ว น่าจะถือโอกาสทบทวนปรับรื้อระบบโครงสร้างทั้งระบบว่า เป็นมะเร็งร้ายหรือหลุด เลือดติดที่จุดใด ก็รีบตัดทิ้งหรือใส่บัลลูนเข้าไป เพื่อความอยู่รอดปลอดภัยของชีวิตหรือของการศึกษาในระยะยาว และ ยั่งยืนมั่นคงชะติ

ปัญหาครูและบุคลากรทางการศึกษา ซึ่งถือเป็นวิศวกรการศึกษาที่กระจายอยู่ในระดับรากหญ้าก็จัดระบบการพัฒนาเสียใหม่ ทั้งหมด มีกองทุนพัฒนาและสวัสดิการที่ทั่วถึงเพียงพอ แม้กระทั่งจะดำเนินการเพื่อนำไปสู่การยกหนีหรือพักหนี ก็น่าจะทำได้ เพื่อให้ครูและบุคลากรทางการศึกษาดำรงชีพอยู่ได้สมกับเป็นวิชาชีพชั้นสูง การประเมินวิทยฐานะก็ควรยกเลิกระบบการ ประเมินกระดาษชะติ เน้นลงพื้นที่ดูความเหมาะสมว่าผลผลิตคือเด็กได้อะไรจากการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวหรือไม่

ปัญหาเขตพื้นที่การศึกษาที่กว้างเกินไป ทำให้บริหารไม่ทั่วถึง เป็นภาระทั้งสำนักงาน สถานศึกษา และประชาชนไปติดต่อ ราชการ การกำกับดูแลและนิเทศก็ไม่ทั่วถึง ส่งผลต่อคุณภาพการศึกษาในภาพรวมแน่นอน ก็น่าจะเพิ่มจำนวนเขตพื้นที่ การศึกษาให้มากขึ้นสอดคล้องและเหมาะสมกับสภาพความเป็นจริงในแต่ละจังหวัด

ประเด็นสำคัญที่สุดก็คือ การสร้างความเชื่อมั่นในระบบการศึกษาในภาพรวม ซึ่งเป็นยุทธศาสตร์ชาติในการพัฒนาประชากร และสร้างสันติสุขของประเทศ พรรคการเมืองทุกพรรคจะต้องให้ความสำคัญอย่างยิ่งยวด และเมื่อให้ความสำคัญแล้ว จะต้องกล้าได้ กล้าเสีย กล้าตัดสินใจ ทุ่มทุนและงบประมาณในเรื่องนี้ให้เพียงพอ

ปัญหาคุณภาพของสถานศึกษาที่ไม่เท่าเทียม ปัญหาการจัดสรรระบบการเรียนฟรีที่ไม่ฟรีจริง อย่างที่พรรคการเมืองหลาย พรรคกำลังหาเสียงอยู่นั้น ปัญหาใหญ่เกิดจากรัฐบาลที่ผ่านมามีไม่กล้าลงทุนทางการศึกษาอย่างแท้จริง ซึ่งแม้ กระทรวงศึกษาธิการจะได้งบประมาณจากรัฐบาลทุกรัฐบาลมากที่สุด ปีละหลายแสนล้านบาท เมื่อเปรียบเทียบกับกระทรวง อื่นๆ ก็ตาม แต่งบประมาณแต่ละปีนั้นเป็นงบสำหรับการพัฒนาการศึกษาจริงๆ มีเพียงร้อยละ 10 เท่านั้น และแม้บางปีจะ เกินกว่านั้นแต่ก็ไม่มาก นอกเหนือจากนั้นเป็นงบฯใช้จ่ายประจำกว่าร้อยละ 80

ถึงเวลาหรือยังที่พรรคการเมืองใหม่ รัฐบาลใหม่ จะให้ความสำคัญกับการศึกษาเป็นอันดับหนึ่ง โดยกล้าทุ่มทุนจัดสรร งบประมาณและระดมสรรพกำลังเพื่อการศึกษาให้เพียงพอสำหรับการพัฒนาให้มีคุณภาพ ให้ยอดงบประมาณการพัฒนา การศึกษาประจำปีเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 10-18 ในปัจจุบัน เพิ่มขึ้นเป็นอย่างน้อยร้อยละ 35 มีการปรับรื้อระบบการปฏิรูป การศึกษาอย่างมืออาชีพ เพื่อสร้างฐานการพัฒนาดคนเพื่อพัฒนาชาติอย่างแท้จริง

หากพรรคการเมืองใดมีความตั้งใจจริง และต้องการจะได้ข้อมูลรายละเอียดนอกเหนือจากที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว สหภาพครู แห่งชาติก็ยินดีให้ และเชื่อว่าครูและบุคลากรทางการศึกษาทั่วประเทศจะให้การสนับสนุนพรรคการเมืองนั้นๆ อย่างแน่นอน ขอแต่เพียงมีความจริงใจและตั้งใจจริงในการที่จะเข้ามาเพื่อพัฒนาการศึกษา

มิใช่เข้ามาโดยมีวาระซ่อนเร้น

หน้า 27